

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 1 marts 2021

TEMA
Fortællinger om tro

*Store ting har du gjort;
Herre, min Gud, dine underfulde handlinger
og planer er til gavn for os;
ingen står mål med dig!
Jeg vil fortælle og berette om dem,
men de er for mange, de kan ikke opregnes.*

Salme 40 vers 6

Den Danske Israelsmission
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7190 1885
Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk

Reg. nr. 0994
Kontonr. 3054500
Mobilepay: 30503
www.israel.dk/giv
Tryk: Øko-Tryk (oplag 3000)

Redaktion: Maria Strøm Risbjerg
(red.), Arne Pedersen, Kirsten
Lang, Margrete Rolighed og Anette
Høj.

Layout: Maria Bach Jensen

Ønsker du at til- eller afmelde
magasinet?

Skriv til kontor@israel.dk

Oplysninger om medarbejdere og
landsstyret findes på israel.dk

LEDER

Giv plads til fortællinger om tro

For et stykke tid siden havde jeg det man dengang kaldte en "mikro-makker". Vi mødtes jævnligt, snakkede om hvad der rørte sig i vores liv og bad for hinanden. Engang talte vi om at erfare Gud og min mikro-makker sagde: "Hvis Gud virkelig er en levende Gud, så vil han vel også at vi skal erfare ham...?" Det er nok det man kalder et retorisk spørgsmål for ja, Gud er levende. Og jeg tror også at Gud vil at vi skal erfare ham. For han vil gerne gøre sig selv kendt for os så vi kan komme til at kende ham, som kender os.

I det Gamle Testamente i Bibelen går erfaringen af Gud nærmest som et pulsslag gennem teksterne:

"Husk på hvad jeg har gjort for jer..."
"I har jo selv set..."
"Glem ikke hvordan..."

Erfaringen spiller altså en stor rolle i gudsrelationen, og ofte henviser Bibelen forfattere til begivenheder, eller citerer Gud for at gøre det, når Gud vil understrege pointer omkring hvem han er. Gud og særligt det Gamle Testaments forfattere siger ikke bare: "Det er sådan her Gud er!" Bum! Nej, de minder læserne om hvad Gud har gjort for dem og hvad de selv har oplevet sammen med Gud. Bibelen forfattere gør ofte brug af *fortællinger* når de skal sætte ord på hvem Gud er og hvad han har gjort for dem.

Men nogle af os kan måske godt synes at der er lidt langt mellem "gudserfarings-snapse". Det er

nok alligevel de færreste af os som har oplevet at blive befriet fra slaveri, gået på havbunden med vandvægge til begge sider, eller er undsluppet mennesker som ville slå os ihjel. Det kan være svært at tage Moses' eller Davids ord i munden for når de så ned ad sig selv og takkede Gud for hans frelse, så handlede det jo som oftest om at de faktisk takkede Gud for at han havde frelst dem helt konkret og fysisk. De erfarede Guds frelse på en helt anden måde end jeg gør. Her og nu. For mig er frelse ikke primært noget jeg erfarer, men noget kognitivt som sidder i hovedet. Noget åndeligt. Men når jeg tænker sådan, er der en fare for at jeg lader Gud blive der. I hovedet. Eller at jeg lader ham forblive i det metafysiske. Som om han ikke vil mig noget her og nu. Som om han ikke vil lade mig kende ham. Som om han ikke allerede nu vil lade mig erfare at han elsker mig. Uendeligt. Det tror jeg han vil. Og jeg tror jeg skal øve mig i at få øje på når det sker. Jeg skal turde give sprog til min erfaring af at Gud bryder ind i min erfarings sfære og lader mig vide at han er nær.

For det gør han. Når fx skaberværket råber højt om Guds storhed, hans kreativitet og mangfoldighed, eller når kærligheden til mine børn bliver overvældende. Jeg husker da jeg mødte min første datter, Gry, få minutter efter hun var født, lå hun i mine arme, og vi fik øjenkontakt. Lige dér brød Gud ind i min verden og fortalte mig: "Det er sådan jeg ser dig." Eller når jeg i stilhed knæler

ved nadverbordet og får lov til at erfare det Jesus gjorde for min skyld på Golgata. Ikke bare mindes. Men erfare. Gennem brødet, vinen og fællesskabet.

Derfor tror jeg også det er vigtigt at vi, der bekender os som kristne, øver os i at fortælle vores historier med Gud og øver os i at give sprog til de øjeblikke i vores liv hvor Gud synes at bryde ind i vores verden. For det kan minde os selv og andre om at Gud er nær og levende. Det kan give håb og styrke vores tro. Det kan hjælpe os til selv at få øje på de gange i livet hvor Gud har grebet ind. Måske mirakuløst. Men måske oftest hverdagsnært; som den stille susen.

*Store ting har du gjort;
Herre, min Gud, dine underfulde
handling
og planer er til gavn for os;
ingen står mål med dig!
Jeg vil fortælle og berette om dem,
men de er for mange, de kan ikke
opregnes.
(Salme 40,6)*

Arne Pedersen
Arne Pedersen, generalsekretær

Jeg vil gerne slå følgeskab med mennesker i deres tro

✚ Tekst: Maria Strøm Risbjerg | foto: Kristian Kappel

Et guddommeligt ultimatum

Det er den varmeste sommer i mange år. Mads Bjørn befinder sig på Taize-klostret i Bourgogne, i Frankrig, på en fredelig græsmark med solen i ansigtet og en god bog i hænderne.

Klostret bliver hvert år besøgt af mange tusinder pilgrimme der ønsker at komme nærmere Gud eller står overfor store valg i deres liv. Det er også derfor Mads Bjørn er her. Han har sat sit liv i København på musikkonservatoriet på pause for en stund – for han er i tvivl om han er på rette vej. De sidste mange år af hans liv har han brugt på at forstå hvem Gud er og hvad han vil med ham, men han har svært ved at finde ro.

Tanken om at han skulle blive præst i stedet for at etablere sin musikkarriere, har naget ham i flere år efterhånden. Men det er først her på græsmarken han for alvor indser at han må tage et valg.

Derfor stiller han Gud et ultimatum: "Du har 24 timer til at sende et menneske, som ikke kender mig, der skal tale til mig om at jeg skal være præst. Ellers glemmer jeg alt om det."

Hvordan Mads Bjørns ultimatum ender, skal jeg nok vende tilbage til. For at forstå hvorfor dette øjeblik var så afgørende i Mads Bjørns liv, må vi begynde et helt andet sted.

| Mads Bjørn Thuren |

I sommers ansatte Israelsmissionen Mads Bjørn på 26 år som dialogmedarbejder i København hvor han arbejder med at skabe gode relationer og kontakter til mennesker i det jødiske samfund. Mads Bjørn har selv en personlig brand for at række evangeliet videre til mennesker – for han ved hvordan det er at leve uden det.

Familien på Falster

Mads Bjørn er vokset op i en kulturkristen familie på Sydfalster. Hans forældre var de første akademikere i familien, og de brugte ikke kirken til meget andet end julegudstjenester og de almindelige overgangsritualer. "Jeg spurgte engang min far hvorfor folk skulle dø hvis Gud havde magt til at lade dem leve?" fortæller Mads Bjørn og fortsætter: "Han svarede at det var fordi Gud ikke ville have at vi havde det alt for nemt. Det er den eneste sætning jeg har hørt talt om Gud i mit liv. Vi har aldrig bedt fadervor, læst noget fra Bibelen eller sunget sammen."

Mads Bjørns farmor gik dog i kirke hver søndag, men det var ikke noget hun talte åbent og personligt om. Da Mads Bjørn skulle konfirmeres, fulgte de to dog sammen.

"Det sagde mig ikke rigtig noget selvom jeg prøvede at følge med. Jeg forstod det ikke, og jeg havde ikke sprog for det. Kirken var bare et højtideligt sted hvor man sang gamle uforståelige sange."

Som teenager begyndte han at engagere sig i musik, og det fyldte hurtigt størstedelen af hans liv.

"Jeg blev revet væk. Jeg ville være professionel trommeslager og til sidst spillede jeg i forskellige sammenhænge 6-7 gange om ugen."

Igennem musikken fik han en gruppe nære venner, og en af dem hed Solveig.

En uventet drejning

Det er nytårsaften, og Mads Bjørn er sammen med sin veninde Solveig og hendes familie samt en håndfuld andre venner. På det tidspunkt er han 15, og han hygger sig. Det hele er festligt, der bliver fyret krudt af og stemningen er høj. Men da klokken slår tolv, tager festen en uventet drejning.

"Nu kører vi i kirke. Vil du med? Ellers kan vi bare blive her indtil de andre kommer tilbage."

Lettere forvirret over spørgsmålet svarer han: "De er sgu da lukkede nu? Det er jo nytårsaften!"

Solveig trækker på smilebåndet og fortæller ham at de har deres egen kirke.

Foto: Privat

Mads Bjørn har spillet trommer det meste af sit liv. Her ses han i et større ensemble.

Mads Bjørn tager et øjeblik til at overveje situationen, men han beslutter sig så for at tage chancen og sætter sig ind i bilen med de andre.

Elskede venner, vi er samlet her for at tilbede Jesus

De drejer ind ad en indkørsel og parkerer foran hvad der ligner et almindeligt næsten kedeligt hus.

"Hvor er kirken?" spørger Mads Bjørn forundret.

"Det er kirken," svarer Solveig.

De træder ind ad døren, og kommer ind i noget der ligner en café. Ovenpå er kirkerummet, og det er dækket af et blødt gulvtæppe. Kontrasten til den folkekirke Mads Bjørn kender, er stor. Der er stole med puder i stedet for kirkebænke, en simpel prædikestol og en projektor der kaster lys på et krucifiks.

"Kirken var bare et højtideligt sted hvor man sang gamle uforståelige sange."

Da de har sat sig, begynder præsten: "Elskede venner, vi er samlet her for at tilbede Jesus."

Med det samme mærker Mads Bjørn et sus gå igennem sig, og han får kuldegysninger på armene. "Jeg var utroligt blufærdig, som mange danskere er det, og jeg vidste ikke hvordan jeg skulle håndtere situationen," fortæller han.

Menigheden sang højt med på sangene mens en ældre dame styrede teksterne på en gammel overheadprojektor.

"Der var stemning," fortæller Mads Bjørn, der alligevel ikke kunne lade være med at blive revet en anelse med på trods af sin skepsis.

I løbet af gudstjenesten lagde han særligt mærke til ordene: Vi har brug for dig Jesus. Vi har sådan brug for dig.

"Det havde jeg aldrig hørt et menneske sige før – og så på en så følelsesladet måde. Jeg syntes det var lidt ynkeligt."

Oplevelsen i kirken satte sine spor i Mads Bjørn: "Jeg blev både provokeret og forarget. De gjorde mange mærkelige ting på en ligefrem måde jeg ikke var vant til."

Alligevel holdt han utroligt meget af at tilbringe tid med Solveig og hendes familie der altid havde interesse for ham og som spurgte ind til hans liv.

"Efter den aften tænkte jeg for mig selv at de kan have deres, og så kan jeg have mit," fortæller han.

Et fællesskab uden krav

Noget nyt begynder dog at rumstere i Mads Bjørn, og det udvikler sig da Solveig tager ham med på en kristen ungdomslejr om sommeren på Sjælland. Her møder han et åbent fællesskab der gør indtryk på ham:

"Det handlede ikke om at jeg skulle være et musikgeni for at have betydning. Her ville helt fremmede folk være sammen med mig – bare fordi jeg var mig."

Han kunne ikke lade være mere at tænke at der var noget særligt ved de kristne.

"Hvad nu hvis Gud er mere end den kulturkristne Gud? Hvad nu hvis han er Bibelens levende Gud?"

Hjemme på Falster bliver han ved med at mødes med Solveig og vennegruppen. Her begynder samtaler om tro og liv at blomstre, og Mads Bjørn mærker nysgerrigheden vokse.

"Jeg kunne ikke lade være med at tænke: "hvad nu hvis de har ret? Hvad nu hvis Gud er mere end den kulturkristne Gud. Hvad nu hvis han er Bibelens levende Gud?" Jeg kunne ikke slippe det."

Er du den de siger du er?

De næste måneder oplever Mads Bjørn en eksistentiel krise.

"Jeg havde mange drømme og vågnede om natten. Mit hoved var fyldt med tanker – er Gud der? Er Gud sådan her eller sådan her? Har jeg taget fejl? Har de taget fejl? Det hele kørte rundt i mit hoved."

"Jeg talte også med mine forældre om det, men de sagde at Bibelen var en gammel bog som havde nogle fine leveregler – mere kunne vi ikke bruge den til." Men til sidst overgav Mads Bjørn sig en stille aften på sit værelse. Med øjnene halvt på klem bad han: "Jesus, hvis du er som de siger i kirken, så må du få mit liv nu."

Han åbnede langsomt øjnene igen – nysgerrig på om noget havde forandret sig. Men der var hverken englesang eller guddommeligt lys fra oven.

I stedet viste Gud sig for ham i det små. På det tidspunkt havde han i en længere årrække haft et anstrengt forhold til sine søskende. De havde en masse skænderier og kom generelt ikke overens, og det gik ud over familiefreden.

"Lige så stille oplevede jeg at jeg fik mindre lyst til at rakke ned på de andre – og i stedet fik jeg muligheden for at trøste lidt mere. Jeg oplevede at jeg blev hevet ud af krigen. Det var hverken fordi jeg følte halleluja, nu er jeg kristen eller fordi jeg pludselig var en engel, men der skete et eller andet i mig som jeg ikke rigtig kunne forklare."

Mange stemmer

Denne nye beslutning skabte en sult i Mads Bjørn: "Jeg var sulten efter det kristne fællesskab. Ofte tog jeg til flere gudstjenester på en dag. Jeg hungrede efter at lære den her nye verden at kende."

Udover gudstjenester i flere forskellige af byens kirker kom han også i fire forskellige kristne ungdomsfællesskaber. Det var en kaotisk tid for Mads Bjørn hvor han forsøgte at finde hoved og hale i det hele. Stemmerne var mange, og Mads Bjørns tankevirvar fortsatte:

"Hvordan ser Gud ud? Hvad vil han gerne have? Hvad gør jeg for at behage ham? Hvordan er jeg på den rigtige vej? Skal jeg bede mere om det her? Skal jeg slappe af? Er det farligt hvis jeg slapper af? Det var bare nogle af de få spørgsmål der rumsterede i mig."

Da Mads Bjørn kom til tro, havde han mange spørgsmål. Hvordan ser Gud ud? Skal jeg bede mere? Hvordan er jeg på den rigtige vej? Han ville gerne lære troens nye verden at kende og derfor kom han i både ungdomsfællesskaber og forskellige kirker. Men stemmerne var mange og de var ikke altid lige nemme at navigere i.

Stockfoto: "Tænkeren" af Rodin

Den rigtige side af strengen?

Særligt spørgsmålet om sandhed begyndte at optage Mads Bjørn.

"Jeg blev lidt af en sandhedsrytter," fortæller han og uddyber: "Sådan en som altid skal vurdere hvad der er rigtigt og hvad der er forkert."

Efter at Mads Bjørn havde besluttet sig for at vælge troen til, fik han behov for at alle skulle høre om den.

"Der var massive følelser på spil. Det var en ny sandhed - en ny verden der åbnede sig for mig både tankemæssigt, følelsesmæssigt og menneskeligt.

Derfor tænkte jeg også at alle skulle have at vide at det var sådan verden forholder sig.

Her begyndte farmorens tavse forhold til tro at rumstere i ham:

"Jeg blev ked af det over at min farmor slet ikke havde fortalt mig noget om det. Og derefter blev jeg i tvivl om hvorvidt hun kendte Gud eller om det bare var en gammel vane som mange ældre har."

Det blev vigtigt for Mads Bjørn at definere hvem der var inde og ude:

"Jeg fik en rigtig kedelig tendens med at fortælle alle at de ikke var kristne. For jeg havde jo troet at jeg var kristen før jeg kom til tro."

Er det virkelig det jeg vil?

Mads Bjørn flytter direkte fra musikefterskole til København hvor han går på gymnasiet. Derefter fortsætter han på musikkonservatoriet for at realisere sin livslange drøm om at blive professionel musiker. Men han er ikke glad.

"Jeg tænker løbende: hold da op, er det virkelig det jeg vil?" Fortæller Mads Bjørn.

Tanken om at blive en slags forkynder eller præst er dukket op et bare gange, men han har hurtigt kastet den væk igen. Han elskede jo musikken.

Særligt efter eksaminer og større projekter mærkede han dog tvivlen:

"Når jeg havde spillet til en eksamenskonzert, kunne der gå mere end en måned hvor jeg ikke kunne røre ved et instrument. Jeg mærkede også mindre af den brand mine medstuderende havde."

Det er her Mads Bjørn sætter livet i København på pause for at søge Gud.

Klar besked

Vi er tilbage på Taize-klostret i Frankrig hvor Mads Bjørn netop har stillet Gud et ultimatum. Skal han droppe sin livslange drøm om at blive professionel musiker og tage præstekjolen på i stedet? Eller er det bare ønsketænkning på et særligt stemningsfuldt sted der får ham til at drømme?

Lige netop den dag havde klostret inviteret forskellige handicappede i området forbi. Ved spisetid sætter Mads Bjørn sig, som han har gjort de andre aftener, sammen med de andre få unge han har mødt i ugens løb.

Pludselig kommer en dame fra de handicappedes borde hen til ham og taler til ham på fransk.

"Jeg forstår ikke hvad hun siger," fortæller Mads Bjørn. Men efter noget tid får hun sagt på gebrokkent engelsk: "Du skal læse til præst."

Kvinden spørger hvad han hedder, og hun skriver hans navn ned på en lap papir. "Jeg vil bede for dig," siger hun og går igen.

Mads Bjørn sidder tilbage mundlam.

“

Pludselig handlede det ikke om at Gud skulle passe ind i min fortælling – men om at jeg fik lov til at være en del af Guds fortælling.” ”

”

Da de ti dages rundrejse var ovre, fik hun mulighed for at låne en lejlighed i Jerusalem, og hun fortsatte opholdet på egen hånd. Særligt de jødiske fester gjorde indtryk på hende.

”Jeg fejrede det jødiske nytår med en ortodoks jødisk familie, startede fasten med en palæstinenser og brøden ved grædemuren,” fortæller hun.

Derudover mødte hun en messiansk jøde på gaden, som inviterede hende til at fejre løvhyttefesten sammen med sin familie.

”Jeg kæmpede stadig med mine negative følelser og tanker, men igennem mine jødiske rødder forstod jeg at Gud er tro over for mig selvom jeg har været utro over for ham hele mit liv. Det brød fuldstændig rammerne for hvordan jeg forstod Gud. Pludselig handlede det ikke om at Gud skulle passe ind i min fortælling – men om at jeg fik lov til at være en del af Guds fortælling.”

Et sted at kalde hjem

Særligt følelsen af at høre til gjorde indtryk på Emily der altid havde flyttet meget rundt i London med en ustabil mor:

”Jeg havde altid ønsket at jeg havde et sted at høre til. Et sted at kalde hjem. Da jeg kom til Israel, gik det op for mig at her var et folk jeg hørte til. Det er min familie, det er den jeg er. Jeg ved godt at vi først og fremmest er børn af Gud og vores identitet er i Jesus,

men jeg havde også brug for at vide hvad min arv var. Min historie. Da jeg kom til Israel, følte det som om jeg forstod det hele. At min jødiske identitet ikke var noget jeg skulle afvise - men omfavne. Som om Gud sagde til mig: ”Se på disciplene, se på profeterne og se på Jesus – de var jøder!” Det er en velsignelse.”

Fortællingen om det jødiske folk vidner om en god Gud

Da Emily efter nogle måneder vendte hjem til London igen, var det med nye briller på sig selv og på tilværelsen. I dag bruger hun blandt andet dette nye perspektiv på at undervise i kristendommens jødiske rødder i kirker og andre fællesskaber fordi hun gerne vil give den rigdom, hun har oplevet i dem, videre: ”Gennem fortællingerne om det jødiske folk forstår jeg at Gud er god – at Gud er virkelig! Jeg tror ikke at jeg ville have forstået det fuldt ud hvis jeg ikke havde fået lov til at se det i lyset af kristendommens jødiske rødder,” fortæller hun og tilføjer: ”Bibelen viser os en masse gode principper i både de jødiske fester og i den måde der bliver talt om hvile. Det kan hjælpe os mennesker til at skabe balance i vores liv. Det handler ikke om at vi skal gøre en masse men om at komme på bølgelængde med Gud. Jeg er optaget af at vi i kirken forstår mere af Guds hjerte gennem hans fortælling om det jødiske folk.”

Trædesten til tro

i en sekulær kultur

✚ | Tekst: Anne Mie Skak Johanson | Illustration: Magrete Lodahl Rolighed

Danmark er på mange områder et sekulært samfund hvor rationalisme, individualisme og fravær af religion i det offentlige rum præger kulturen. Samtidig er 75 procent af befolkningen medlemmer af Folkekirken. Hvis hertil lægges medlemmer af andre kristne kirker, kunne man forledes til at tro at danskerne trods deres sekulære kultur er meget kristne. Men det er langt fra det indtryk man får når man besøger landets kirker søndag formiddag eller falder i snak med naboen om eksistentielle emner. Der er et modsætningsfyldt forhold til kirke, religion og Gud i en dansk sammenhæng. Hvordan det påvirker danskernes spiritualitet og evne til at finde troen på den kristne Gud, er hvad jeg i det følgende vil give nogle bud på.

Rejsen fra sekularitet til oprigtig kristen tro

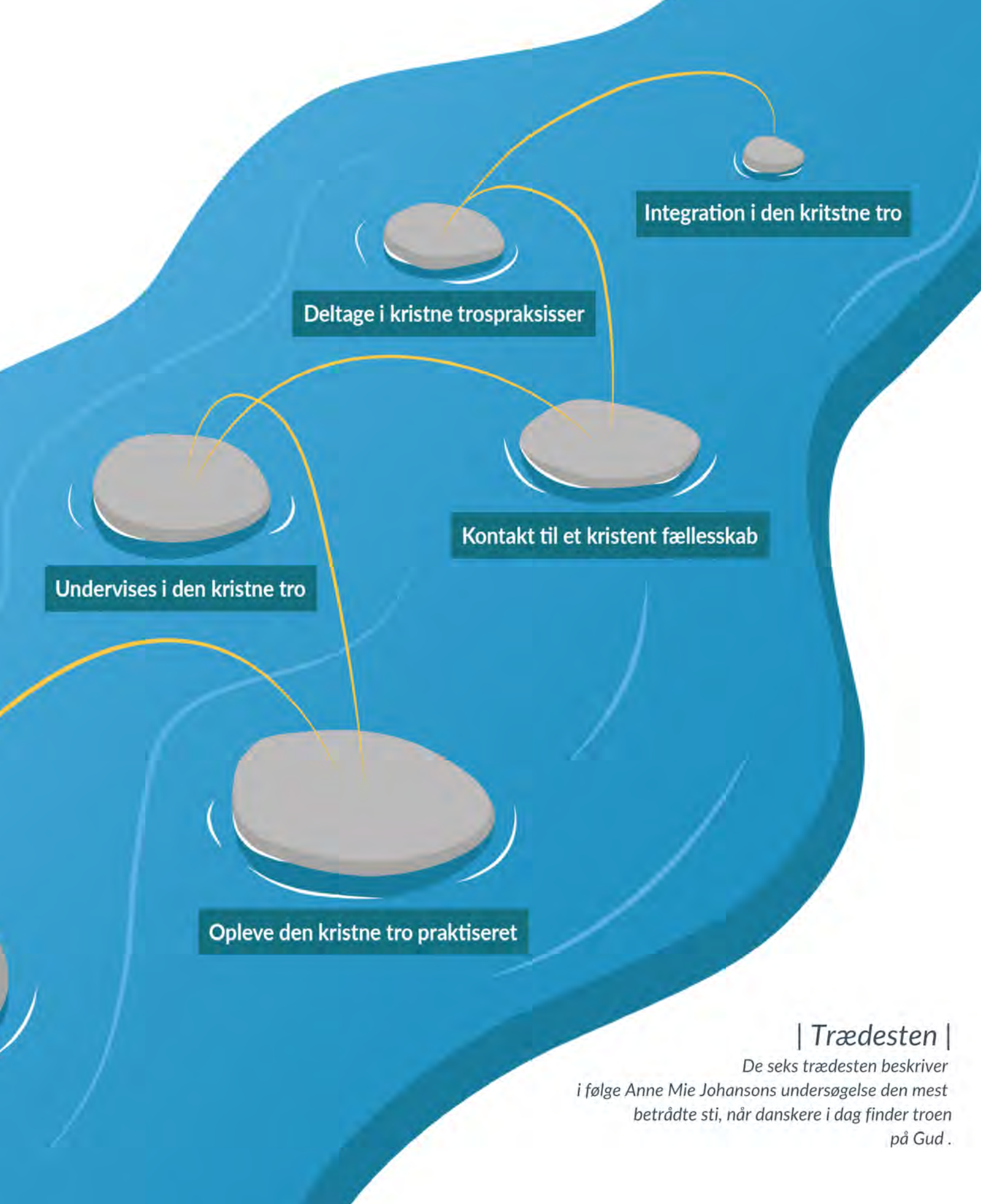
I min undersøgelse har jeg talt med personer som for nyligt har fundet troen på den kristne Gud, og bedt dem fortælle om deres vej til tro. Ved at analysere og sammenholde troshistorier var det mit mål at tegne konturerne af den trosvandring nutidens danskere oftest tager når de går fra en sekulær verdensopfattelse uden erkendelse af Guds eksistens til en verdensopfattelse som inkluderer Gud og troens verden.

Undersøgelsen viste at den mest betrådte sti, når danskere i dag finder troen på Gud, indeholder seks trædesten. Det er ikke alle der bruger alle sten og rækkefølgen kan variere en smule, men hovedparten af de 40 deltagere i undersøgelsen har fulgt den beskrevne sti.

En åndelig oplevelse

Undervises i den kristne tro

Deltage i kristne trospraksisser

Kontakt til et kristent fællesskab

Opleve den kristne tro praktiseret

Integration i den kristne tro

| Trædesten |

De seks trædesten beskriver i følge Anne Mie Johansons undersøgelse den mest betrædte sti, når danskere i dag finder troen på Gud.

“ Som kirke kan vi ikke give mennesker tro.
Det er en sag mellem Gud og den søgende.
Men vi kan støtte de søgende på deres vandring mod tro. ”

For mange er første skridt på troens vej en åndelig oplevelse. Oplevelsen gør at de begynder at undersøge troens hvad, hvordan og hvorfor. En anden bevæggrund til at starte på trosrejsen kan være en indre uro eller en eksistentiel krise som efterfølgende tolkes som Guds kaldelse. For at finde svar opsøger den søgende de steder hvor tro praktiseres. Det kan være kirken eller et andet kristent fællesskab. Der spørges nu til en forklaring på oplevelser eller indre uro. Hvis troens svar og Kristus selv accepteres, skabes der typisk en kontakt til et trosfællesskab/en kirke. Her begynder en integration af troens virkelighed hos den nytroende gennem deltagelse i kirkens trospraksisser og ved at opdyrke egne. Endelig er sidste trædesten at træde ind i den proces som fortsætter gennem resten af livet - nemlig transformationen.

En åndelig oplevelse

Som allerede nævnt begynder trosrejsen ofte med en åndelig oplevelse. Det kan være en oplevelse af at Gud er til stede i et rum, f.eks. i kirken, eller det kan være en anden oplevelse af Guds nærvær i andre sammenhænge. Det er ikke alle de interviewede der har sådanne oplevelser, men langt de fleste har en åndelig oplevelse med i bagagen. Få har som det første trin på deres trosrejse mødt mennesker som praktiserede den kristne tro og dér oplevet at troen greb dem. Åndelige oplevelser kan ikke sættes på formler, og det er svært at sige hvor ofte danskere får dem. Dette er ikke undersøgt i en dansk sammenhæng, men en engelsk undersøgelse viser at ca. halvdelen af

befolkningen har haft en eller anden form for åndelig oplevelse.

Indføring i den kristne tro

Næste skridt på trosvejen er en indføring i den kristne tro. Fordi der i en sekulær kultur er et fravær af religion i det offentlige rum og dermed en manglende italesættelse af det religiøse og tro, har mange tabt evnen til at forstå og formulere sig religiøst.

Dermed er der opstået en form for religiøs analfabetisme. For at en åndelig oplevelse kan koble sig på en trosramme, er undervisning og indføring i troens verden nødvendig. Dette gælder både for indføring i trosgrundlag men også i trospraksisser.

For halvdelen af deltagerne i undersøgelsen skete den første undervisning og oplæring gennem et Alpha-kursus. Men også søndagens prædikener, andre former for kurser, Teologi for Lægfolk og bibellæsning blev nævnt som læringssteder.

Der er brug for en forklaringsramme

Det er værd at bemærke, at overnaturlige oplevelser ikke automatisk afføder tro. Uden undervisning mangler der en forklaringsramme for oplevelsen. Mange mennesker, også en del af dem jeg har talt med, har haft overnaturlige oplevelser uden at det førte til tro. Det er først når troen på Gud, og muligheden for at være i relation med Gud, bliver forklaret at der kommer en ramme som troen kan bygges op omkring.

Min undersøgelse viser at når den kristne tro skal forklares, er det nødvendigt at kommunikere i et sprog som helt almindelige mennesker forstår. Desuden skal undervisningen gives i en tryk og fri atmosfære hvor der er mulighed for at stille spørgsmål og selvstændigt sige til og fra. Dertil kommer at forklaringen af den kristne tro ikke kun skal handle om trossætninger og historierne fra Bibelen, men også give en indføring i hvordan den kristne tro leves. Det er i spændingsfeltet mellem teoretisk undervisning og trosvidnesbyrdet at den søgende får mulighed for at forstå hvad den kristne tro handler om.

Transformation

Endelig må troen gribes og integreres hos den enkelte. Den søgende må åbne døren til troen og lade Guds Ånd virke foreningen mellem mennesket og Gud og den efterfølgende transformation.

Denne forening er naturligvis Guds værk, men åbenheden og det at skabe rum for den spirituelle transformation kan hjælpes på vej af religiøse praksisser. Her nævner deltagerne i undersøgelsen bøn, salmestrofer eller lette lovsange, der bruges meditativt, samt ordinære gudstjenester og bibellæsning som de praksisser der har haft størst betydning.

Mange er meget interesserede i bibellæsning, og over halvdelen af de adspurgte i undersøgelsen fandt viden om kristendommen gennem bibellæsning. De fleste oplevede dog at det var svært at læse og tolke Bibelen, og derfor værdsatte de præstens tekstudlægning i prædikenerne om søndagen, bibelundervisning til sogneaftner og bibellæsning i mindre læsegrupper.

| Illustration: Margrete Lodahl Rolighed |

Touched
Taught
Transformed

Hvordan kom
I til tro?

Ordene "touched, taught, transformed" eller "berørt, undervist, transformeret" er centrale i Anne Mie Johansons undersøgelse af menneskers veje til tro. De tre ord beskriver den proces, de fleste oplever i deres søgen efter Gud.

Manglende sprog for det religiøse

En kultur sekulariseres når åndelige og religiøse elementer ikke er en del af den offentlige sfære. I et sådant samfund kan religion fortsat findes i det private domæne. Hvis et samfund ikke kun er sekulariseret men også sekularistisk, findes religiøsitet hverken i det offentlige rum eller i den private sfære. Danmark betragtes som et sekulariseret samfund, men ikke et sekularistisk samfund, idet Folkekirken forfatningsmæssigt har en prominent plads i samfundet. Mit forskningsprojekt viser dog at i dele af befolkningen er det religiøse helt fraværende og kulturen nærmest sekularistisk. Fraværet af religiøsitet i dele af samfundet medfører en tabt evne til at forstå og verbalisere religiøse anliggender. Et par af deltagerne i undersøgelsen sagde at de, før de påbegyndte deres egen trosrejse, ikke engang var klar over at den religiøse dimension manglede i deres liv.

Det manglende sprog afføder manglende forståelse og manglende kompetencer inden for tro og tradition, altså manglende kompetencer når det gælder bøn, gudstjenestedeltagelse, forståelse af religiøse højtider og respekt for det religiøse. Dette blev tydeligt i undersøgelsen når de interviewede berettede om deres første møde med kirke og kristne praksisser. Den manglende kompetence og viden gør at kirken i sit møde med

søgende skal gøre sig umage for at være forklarende og indførende – uden dog at virke nedgørende. Der er brug for anvisninger og guidning for at kirkens rum kan være et trygt sted for søgende. Desuden er der brug for at sætte ord på åndelighed og kristen livspraksis både i kirken og når der tales om tro generelt.

Kirke og mission i det post-sekulære Danmark

Det har været berigende at lytte til undersøgelsens mange troshistorier. For mig er beretningerne et bevis på en voksende spirituel søgen i Danmark og på Guds virke midt iblandt os. Trosfortællingerne viser os hvordan Gud møder danskere i dag, og de indikerer dermed hvad vi som kirke kan gøre for at understøtte menneskers trosrejse. Som kirke kan vi ikke give mennesker tro. Det er en sag mellem Gud og den søgende. Men vi kan støtte de søgende på deres vandring mod tro. Mit projekt gik ud på at undersøge hvordan vi som kirke bedst gør det; eller for at sige det på en anden måde hvordan vi som kirke bedste kan dele evangeliet i vores kontekst. Som kirke i mission skal vi læse vores kultur og være kulturelt relevante eller kontekstualiserede. Men vi skal også være modkultur da kulturen er menneskeskabt og derfor altid på visse punkter modsiger evangeliet. Vi skal altså også være *kritisk* kontekstualiserende.

Anne Mie Skak Johanson er sognepræst i Tyrstrup og Hjerndrup kirker i Christiansfeld.

Hun er cand. theol. fra Århus Universitet 2001 og Doctor of Intercultural Studies fra Fuller Theological Seminary 2020. Hun er formand for Mission Afrika, engageret i Danske Kirkedage og bestyrelsesmedlem af Evangelisk Alliance Danmark.

Mission inkluderer det at kalde hvert eneste menneske til tro på og følgeskab af Kristus - også danskerne. Derfor må vi som kirker finjustere vores missionale kompas så vi frimodigt taler om tro og kristen spiritualitet i et sprog som vores medmennesker forstår og dermed imødekomme de spørgsmål eller den undren vores kristne trospraksis må vække hos dem.

I min undersøgelse sluttede interviewene ofte med at jeg spurgte deltagerne om deres forslag til hvordan kirken bedst kunne støtte danskere i at finde en bevidst kristen tro. De fleste svarede: "Ved at være kirke!" Rigtig mange havde fundet troen ved at deltage i et kristendomskursus, men derudover havde den helt almindelige sognegudstjeneste stor betydning. Det at komme sammen som kirke til en helt almindelig gudstjeneste, at synge sammen, lytte til prædiken og opleve trosvidnesbyrden i et fællesskab af troende, som var til stede, var vigtigt. Dog var det altafgørende at atmosfæren i kirken var gæstfri, at sproget var forståeligt, og at troens verden blev italesat.

Gud møder mennesker – også i Danmark

Vi lever i et post-sekulært samfund hvor religion, tro og Gud, trods åbninger for det religiøse, fortsat ikke er emner som normalt diskuteres ved køkkenbordene. Men dog finder mennesker ind i en personlig tro på Gud – eller rettere: mennesker kaldes og mødes af Gud, også i Danmark. Som kirke kan vi støtte søgerne på deres trosvandning ved at tage bestik af vores kultur, lytte til og lære af dem, som finder troen, og facilitere det der skal til for at hjælpe dem på vejen mod en bevidst erkendelse af at Gud er til og kalder til efterfølgelse.

Artiklen er bragt i en forkortet udgave og kan læses i sin fulde længde i magasinet "Ny Mission" nr. 39 2020.

Jødiske Emily fandt et sted at kalde hjem

🕎 | Tekst: Maria Strøm Risbjerg, redaktør | Foto: Privat

Jødiske Emily havde altid været overbevist om at Gud fandtes – hun ville bare ikke have noget at gøre med ham. Men en personlig krise ændrede alt og kastede hende ud i en eksistentiel søgen efter tilgivelse. Hun ledte i både synagoger og i New Age miljøer, men ingen af stederne kunne give hende det hun havde brug for. Til sidst endte hun i sin lokale kirke hvor et alfakursus og senere en tur til Israel gav hendes liv en ny kurs.

Taxachaufføren fra oven

Det er en almindelig weekend, og Emily er ude og feste i Londons natteliv med en flok venner. Hun har festet alle sine weekender væk så længe hun kan huske det. Men de seneste par måneder er der sket en forandring i hendes liv. Hun er begyndt at tilbringe søndag formiddag på den bagerst bænk i den lokale kirke – og det er begyndt at sætte spor i hende.

”Pludselig, midt på dansegulvet, gik det op for mig at jeg måtte væk derfra,” fortæller Emily. I taxaen på vej hjem spørger chaufføren hende hvorfor hun tager så tidligt hjem. Hun fortæller ham at det faktisk er fordi hun skal i kirke om søndagen. Taxachaufføren lyser op i et smil, og det viser sig at han kommer i den samme kirke som hende. Han fornemmer at Emily har mere på hjerte, og han holder ind til siden og slukker taxameteret. Her snakker de i timevis om Gud og tro.

”Når jeg ser tilbage på den tid, står det lysende klart for mig at Gud satte forskellige mennesker i mit liv som fortalte mig om ham,” forklarer hun. Mødet med taxachaufføren blev starten på noget nyt, men vejen dertil var både besværlig og fyldt med omveje.

Brudte relationer og en ustabil opvækst

Emily er vokset op i London med en enlig mor. Hendes forældre mødte hinanden i Los Angeles hvor de blev stormende forelskede. Det endte dog i en svær skilsmisse, og Emilys mor tog tilbage til England med et knust hjerte og en toårig datter på armen. Livet som alenemor var hverken taknemmeligt eller nemt. ”Jeg havde et svært forhold til min mor. Hun var ked af skilsmissen, og vores hjem var ikke stabilt,” fortæller Emily.

Emilys fars side af familien var ortodokse jøder. Farfaren havde overlevet Holocaust, og efter ophold i to forskellige koncentrationslejre slap han på mirakuløs vis fri og flygtede til Shanghai. Her boede han i en jødisk ghetto indtil han senere kom til Amerika med skib. ”Det var en del af min historie, men det var ikke noget jeg kunne relatere til,” fortæller hun. Emilys far havde dog ikke lyst til at leve sin jødiske identitet ud – han ville hellere feste, og på den måde kom Emily til at ligne sin far:

”Jeg altid været overbevist om at Gud fandtes. Jeg ønskede bare ikke at han skulle have noget at sige i mit liv.”

Jøden der hadede Israel

Emily levede det vilde liv som teenager i London: ”Jeg var en kæmpe rebel! Jeg ville bare have så meget sjov jeg kunne. Jeg ville drikke, tage stoffer, rejse, danse og have sex. På overfladen lignede det at jeg havde den bedste tid i mit liv. Men under det hele var jeg i virkeligheden fyldt med sorg og smerte. Jeg længtes efter at høre til, og jeg søgte efter opmærksomhed alle de forkerte steder.”

På universitetet eskalerede det hele for hende. Her fik hun en egyptisk kæreste og blev påvirket af et

Emily Emanuel havde altid været overbevist om at Gud fandtes – hun ville bare ikke have noget at gøre med ham. Men en personlig krise ændrede alt og kastede hende ud i en eksistentiel søgen efter tilgivelse.

venstreorienteret studiemiljø der var særligt Israel-kritisk. "Jeg blev jøden der hadede Israel," fortæller hun. Men da forholdet gik i stykker, krakelerede det hele, og Emily blev kastet ud i en personlig krise.

Jeg havde brug for tilgivelse

"Jeg var knust," fortæller Emily og fortsætter: "Det blev en katalysator der fik mig til at tænke over mit liv. Jeg indså at jeg havde begået nogle store fejltrin og begyndte at lede efter tilgivelse. Jeg havde *brug* for at der var nogen der kunne tilgive mig." For at komme lidt væk fra det hele flyttede hun en periode til Los Angeles. Her søgte hun efter åndelige oplevelser der kunne give hendes liv en retning. En sabbat besøgte hun en synagoge og var en del af de rituelle handlinger. "Jeg tænkte for mig selv at måske var Gud at finde her? Men det var ikke noget for mig," fortæller hun. Til sidst blev hun trukket ind i et New Age miljø: "Jeg blev fuldstændig manipuleret da jeg var allermest sårbar. En mand forsøgte at fortælle mig en masse ting om mit liv, men det var bare et trick. Det fik mig til at vågne op!"

På en bænk bagerst i kirken

Tilbage i London søgte Emily efter en ny retning. Hun

huskede på sin barndom hvor hendes mormor havde fortalt historier om Jesus, og de skabte et håb i hende: "Der var noget i mig, det vidste, at jeg havde brug for at tage i kirke. For at søge tilgivelse – og skabe et bedre liv for mig selv. Jeg havde en følelse af, at Gud kunne hjælpe mig med at gøre tingene bedre."

Hun greb computeren, åbnede en søgemaskine og tastede ordet "kirke" ind. Den første kirke, der dukkede op, lå lige i hendes nabolag. Søndagen efter trak hun derfor i sit stiveste puds, og tog beslutsomt afsted.

"Jeg havde mit bedste begravelsestøj på – sort kjole og sorte højhælede sko," fortæller hun.

Men det syn, hun møder, da hun træder ind ad døren til kirken, er dog på ingen måde, hvad hun forventer:

"Kirken er fyldt med unge mennesker i ternede skovmandsskjorter og kasketter," griner hun. Oplevelsen gjorde indtryk, og hun begyndte at komme hver søndag, selvom hun ikke helt forstod, hvad det handlede om.

"Jeg vidste bare, at de mennesker havde noget, jeg havde brug for. Jeg ville gerne finde ud af, hvad det var."

Efter nogle uger havde hun efterhånden sin faste plads nede bagi, hvor hun sad og lyttede og tog det hele ind.

"Jeg græd og bad Gud om at komme ind i mit liv, men jeg følte ikke rigtig noget, og så jeg tog jeg hjem igen."

"Gud er tro over for mig selvom jeg har været utro over for ham hele mit liv."

Emily Emanuel, Jesus-troende jøde

Jeg vil kende Jesus

Tilbage i taxaen fortæller chaufføren hende om et alfakursus, kirken afholder.

"Jeg følte, det var noget, jeg blev nødt til at tage til. For jeg vidste ikke, hvordan jeg kunne have en relation til Gud. Jeg ønskede at forstå, hvordan jeg kunne blive forbundet til ham, men jeg havde brug for hjælp," forklarer Emily.

Sammen med en veninde, hun ellers plejede at feste med i weekenderne, begynder hun at komme fast på kurset. Her lærer hun lige så stille Gud at kende.

En særlig weekend, hvor Helligånden er i fokus, har hun en livændrende oplevelse:

"Lederen af min gruppe spurgte mig, hvad jeg gerne ville bede for. Andre gange havde jeg nok sagt, jeg vil gerne bede om at min kæreste kommer tilbage, eller noget, hvor Gud skulle gøre noget for mig i mit liv. Men den dag, fra det dybeste sted i mit hjerte, sagde jeg: "Jeg vil kende Jesus." Da hun bad for mig, følte det som om, det var en far, der bad for mig. Hun sagde: "Du er Guds øjesten. Da hun sagde det, følte jeg en kæmpe byrde blive taget af mine skuldre. Jeg følte en ubeskrivelig glæde, og for første gang græd jeg tårer af glæde og ikke smerte. Det var et afgørende øjeblik."

Tilbage til rødderne

Selvom Emily var kommet til tro, havde hun stadig svært ved at forstå sin jødiske baggrund. Men hendes syn på sagen blev ændret fundamentalt, da hun fik muligheden for at tilbringe tid med andre jøder på en rejse til Israel. Det skete samtidig med andre store forandringer i hendes liv og inden afrejsen havde hun sagt sit job i modebranchen op for at tage af sted på ubestemt tid:

"Det ændrede mit liv radikalt. Jeg havde aldrig tilbragt tid med andre jøder, og der var aldrig nogen, der havde fortalt mig om min kultur og min historiske arv."

Foto: Privat
Her ses gruppen, Emily var en del af på sin rejse.

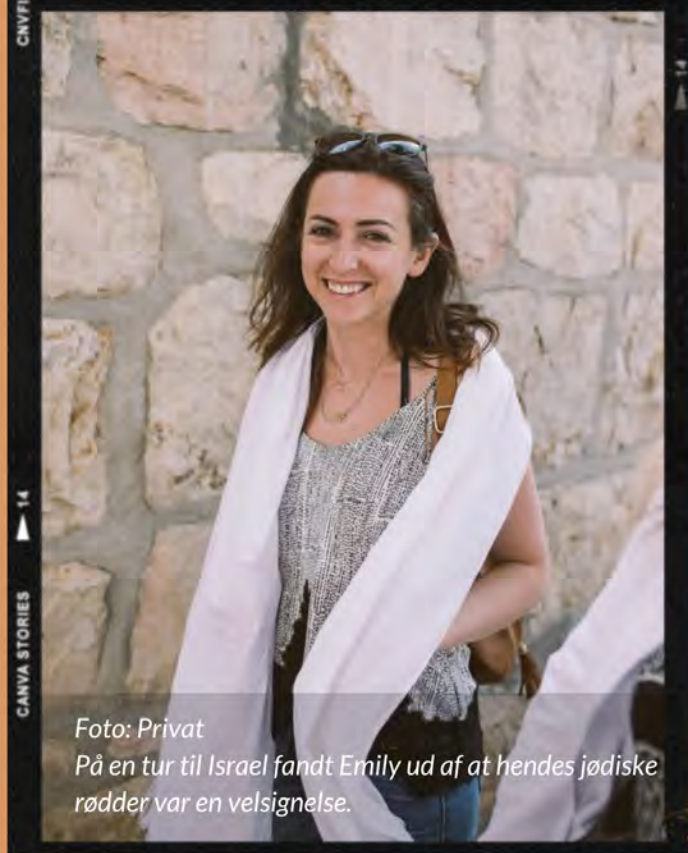

Foto: Privat
På en tur til Israel fandt Emily ud af at hendes jødiske rødder var en velsignelse.

“

Pludselig handlede det ikke om at Gud skulle passe ind i min fortælling – men om at jeg fik lov til at være en del af Guds fortælling.” ”

”

Da de ti dages rundrejse var ovre, fik hun mulighed for at låne en lejlighed i Jerusalem, og hun fortsatte opholdet på egen hånd. Særligt de jødiske fester gjorde indtryk på hende.

”Jeg fejrede det jødiske nytår med en ortodoks jødisk familie, startede fasten med en palæstinenser og brøden ved grædemuren,” fortæller hun.

Derudover mødte hun en messiansk jøde på gaden, som inviterede hende til at fejre løvhyttefesten sammen med sin familie.

”Jeg kæmpede stadig med mine negative følelser og tanker, men igennem mine jødiske rødder forstod jeg at Gud er tro over for mig selvom jeg har været utro over for ham hele mit liv. Det brød fuldstændig rammerne for hvordan jeg forstod Gud. Pludselig handlede det ikke om at Gud skulle passe ind i min fortælling – men om at jeg fik lov til at være en del af Guds fortælling.”

Et sted at kalde hjem

Særligt følelsen af at høre til gjorde indtryk på Emily der altid havde flyttet meget rundt i London med en ustabil mor:

”Jeg havde altid ønsket at jeg havde et sted at høre til. Et sted at kalde hjem. Da jeg kom til Israel, gik det op for mig at her var et folk jeg hørte til. Det er min familie, det er den jeg er. Jeg ved godt at vi først og fremmest er børn af Gud og vores identitet er i Jesus,

men jeg havde også brug for at vide hvad min arv var. Min historie. Da jeg kom til Israel, følte det som om jeg forstod det hele. At min jødiske identitet ikke var noget jeg skulle afvise - men omfavne. Som om Gud sagde til mig: ”Se på disciplene, se på profeterne og se på Jesus – de var jøder!” Det er en velsignelse.”

Fortællingen om det jødiske folk vidner om en god Gud

Da Emily efter nogle måneder vendte hjem til London igen, var det med nye briller på sig selv og på tilværelsen. I dag bruger hun blandt andet dette nye perspektiv på at undervise i kristendommens jødiske rødder i kirker og andre fællesskaber fordi hun gerne vil give den rigdom, hun har oplevet i dem, videre: ”Gennem fortællingerne om det jødiske folk forstår jeg at Gud er god – at Gud er virkelig! Jeg tror ikke at jeg ville have forstået det fuldt ud hvis jeg ikke havde fået lov til at se det i lyset af kristendommens jødiske rødder,” fortæller hun og tilføjer: ”Bibelen viser os en masse gode principper i både de jødiske fester og i den måde der bliver talt om hvile. Det kan hjælpe os mennesker til at skabe balance i vores liv. Det handler ikke om at vi skal gøre en masse men om at komme på bølgelængde med Gud. Jeg er optaget af at vi i kirken forstår mere af Guds hjerte gennem hans fortælling om det jødiske folk.”

Fire vigtige principper når vi giver evangeliet videre

🕊️ | Tekst: Julie Kajgaard, teologisk netværker

Det er onsdag eftermiddag, og jeg har sat leder af missionsorganisationen "International Mission to the Jewish People" (International Mission til det Jødiske Folk) Joseph Steinberg stævne til en samtale over Zoom. Jeg er nemlig nysgerrig på hvordan de i organisationen arbejder for at lede jøder til tro på Jesus som Messias. Joseph selv har en spændende historie. Han kom til tro som ung fordi han blev ven med en kristen. Troen kom ikke fra den ene dag til den anden. Men med dette venskab blev der skabt et nyt rum for ham hvori han kunne snakke om tro, tvivl og længsel samt læse i Bibelen med nye øjne. Disse skridt var afgørende, og ledte ham senere til at tage imod Jesus. I dag er han optaget af at flere mennesker må opleve det samme. Han vil dele fire principper med mig som han mener er grundlæggende når vi vil give evangeliet videre.

1. Det begynder med relationer

Det første og vigtigste princip er simpelt – men alligevel fuldstændig afgørende. Det handler om at vi skal: *Skabe relationer og venskaber.* Herfra starter al organisationens arbejde.

Det er også det første nye missionærer tager sig til når de bliver en del af "International Mission to the Jewish People".

Selvom det sidste år har været fyldt med begrænsninger og udfordringer, har Joseph alligevel haft muligheder for at tale med jøder om Jesus – netop fordi han allerede havde etableret nogle gode venskaber.

Flere missionærer har også oplevet at deres jødiske relationer er kommet til dem for at tale om eksistentielle spørgsmål. Her har der været plads til at bringe det kristne perspektiv i spil og fortælle om hvordan Jesus er gode nyheder – også i denne tid.

2. Det er Gud der giver vækst

Andet princip handler om: *Tillid til Gud.* Paulus taler i 1. Korintherbrev om at der er "nogle, der vander, andre, der sår, men det er Herren, der giver væksten" (1. Kor. 3,6).

"Det, at lede mennesker til tro, handler om at have tillid til at Gud vil at mennesker – jøder og ikke-jøder – får en relation til Jesus," fortæller Joseph.

Her er Josephs egen troshistorie et godt eksempel. For han kom til tro mens hans gode kristne ven Mark var ude at rejse. Mark havde fået lov til at så frøet – men det var Helligånden der skabte troen.

3. Ærlighed

Når mennesker har tillid til Gud, så giver det dem mod til og mulighed for at være ærlige om deres tro. Det er for Joseph en afgørende. Derfor hedder det tredje princip: *Vær ærlig.*

"Som kristne skal vi være ærlige om hvad vi vil. Vi skal fortælle at vi gerne vil have samtaler med jøder om tro - deres og vores. Igennem den ærlighed er det også muligt at blive afklaret om hvorvidt man taler med jøder som er nysgerrige på troen eller ej," fortæller Joseph.

Da han mødte Mark, der senere ledte ham til tro, var det fordi Mark havde talt med Josephs far ude i deres have. Den unge Mark havde sagt til Josephs far at han gerne ville tale med ham om Jesus. Hertil havde faderen svaret:

"Vi er jøder, vi tror ikke på Jesus."

Senere havde Mark talt med både Josephs mor og søster som havde givet det samme svar. Men Joseph viste interesse for de eksistentielle spørgsmål og tanker

Joseph Steinberg er Jesus-troende jøde og leder for missionsorganisationen "International Mission to the Jewish People" (International Mission til det Jødiske Folk).

om Gud, og de to drenge blev venner. For Joseph er det vigtigt at man som kristen spiller med åbne kort over for sine jødiske bekendtskaber. Her bliver det tydeligt hvem der er interesseret i at tilbringe meget tid i samtaler om tro, og hvem der måske i første omgang skal have en invitation til et påskemåltid eller et andet fællesskab.

4. Vær ikke bange for at vise at du er kristen i praksis Det fjerde princip handler om *gennemsigtighed*.

"Vær ikke bange for at vise at du er kristen i praksis," slår han fast.

Da Josephs ven Mark fik kørekort, fulgte de sammen til gymnasiet hver dag. Mark havde et ritual hvor han bad en bøn til Gud hver gang han skulle starte bilen. Her bad han om at han måtte komme godt frem uden uheld. Bønnen blev altid afsluttet i Jesu navn. I starten protesterede Joseph over at han blev inkluderet i bønnen til Jesus – men samtidig gav det ham også en nysgerrighed omkring den kristne tro. Mark var ikke flov over at bede til Gud når han var i bilen. Samtidig var det med til at vise hvordan troen blev udlevet i praksis, og bønnen blev et glimt af hvordan Mark havde en personlig relation til Jesus.

"Det er vigtigt at vi som kristne deler vores overvejelser

om livet med vores ikke-troende venner. Også når der er flere spørgsmål end svar. Selvom vi er kristne, har vi lige så mange op- og nedture som alle andre. Og det skal vi stå ved."

Vi må ikke lade være med at fortælle jøder om Jesus

Fra tid til anden møder Joseph kristne som har en dyb kærlighed til det jødiske folk – men som ikke har lyst til at fortælle jøder om Jesus. Helt konkret oplevede han dette synspunkt hos en teolog i et radioprogram. Senere fik han lov til at nuancere debatten med sine egne tanker, og her fortalte han blandt:

"Nogle gange er kristne mere optaget af hvad jøder tænker om dem end om hvad Gud tænker om det jødiske folk".

Med dette mener Joseph at Gud har lige så stor en kærlighed til det jødiske folk som til alle andre mennesker. Derfor ønsker Gud også at genetablere kontakten til jøder. Det må kristne ikke forhindre jøder i at erfare ved at undlade at fortælle dem om Jesus. Også selvom det kan betyde at nogle jøder vil blive sure på en.

"Gennem venskaber, et gennemsigtigt og ærligt liv og i tillid til Guds magt skal vi fortælle jøder om Jesus. Så kan Helligånden få lov til at gøre resten," slutter Joseph af.

Guds riges arbejde går på tværs af generationer

✚ | Tekst: Maria Strøm Risbjerg, redaktør - Foto: Arne Pedersen

Israelsmissionens Unge fylder 25 i år, og vi ser taknemmeligt tilbage på et varmt og inspirerende samarbejde. Der er sket mange forandringer i de to organisationer gennem tiden – men den fælles brand for at dele evangeliet står stadig i centrum. Men hvordan inspirerer vi egentlig næste generation til at tage del i arbejdet? – Og hvordan giver vi hjertet for sagen videre på en god måde? Det har jeg talt med den tidligere generalsekretær i Israelsmissionen, Bodil Skjøtt, og den nuværende landsleder i Israelsmissionens Unge, Kent Rasmussen, om. Læs med og bliv klogere!

En kogt pølse og et rejsegilde

For snart ti år siden fik Kent Rasmussen sit første møde med Israelsmissionen. Til et rejsegilde med en kogt pølse i hånden fandt han sig selv i selskab med Bodil Skjøtt, og her fik de en snak om drømme og branden for mission. Et

par uger efter blev han ringet op af Bodil der spurgte om han ville være med til at starte et missionspilotprojekt der skulle give unge muligheden for at smage på Guds mission i en israelsk kontekst. Det takkede han ja til, og i dag er han her stadig. For den måde han blev inviteret ind i arbejdet og blev vist tillid, gjorde noget ved ham:

”Jeg fik lov til at prøve og gøre mig mine egne erfaringer. Selvfølgelig blev jeg sat ind i opgaven og hjulpet på vej, men jeg fik lov til at gøre det på min måde. Det var en stor tillid at få vist – og det gjorde indtryk,” fortæller han.

I dag er fortællingen blevet et billede for Kent på den måde Israelsmissionen går til ungdommen på og hvordan det er *nødvendigt* at vi giver de unge plads til at udfolde sig.

Netop det med at bygge bro på tværs af generationer

Alle i min generation bør stille sig selv spørgsmålet: Hvem er den Timotheus, jeg tager med mig i dag?

Bodil Skjøtt, tidligere generalsekretær i Israelsmissionen

ligger Bodil særligt på sinde. Hun ser en stor glæde i de muligheder de unges aftryk giver:

”Den energi, der er på tværs af generationer, er helt fantastisk. Men vi bliver nødt til at gå efter at skabe den målrettet – eller sker der ikke noget.”

Vi har brug for hinanden

Skruer vi tiden tilbage til det første århundrede og kigger på Paulus missionsrejser, vil vi bemærke at han ikke rejste rundt alene. En ung, uerfaren skikkelse fulgte med ham overalt, og vi lærer ham at kende som Paulus tro følgesvend, Timotheus. Ifølge Bodil har vi meget at lære både unge som gamle om dette forhold:

”Al arbejde i Guds rige går på tværs af generationer. Der er ingen der kun gør noget i én generation. Ser vi på Paulus, så trak han altid Timotheus med sig rundt. Det handlede delvist om at Timotheus havde brug for at være sammen med Paulus så han kunne spejle sig i ham og lære fra ham. Men i lige så høj grad handlede det om at Paulus havde brug for ham.”

Kent mener også at deres forhold rummer meget til eftertanke: ”Paulus opmuntrer Timotheus og siger til ham: ”Du skal ikke lade nogen ringeagte dig bare fordi du er ung.” Det har altid været en stor inspiration for mig. For Bodil ligger der en helt essentiel pointe i kristenlivet gemt her. For vi har brug for hinanden:

”Det er ikke sådan at Timotheus er en byrde for min generation og at jeg skal slæbe rundt på ham så han engang ude i fremtiden kan overtage arbejdet. Nej, lige nu har jeg brug for ham. Ellers bliver mit arbejde ikke fuldstændigt. Alle i min generation bør stille sig selv spørgsmålet: Hvem er den Timotheus jeg tager med mig i dag?”

Næste generation har brug for at erfare

Mange missionsorganisationer har de seneste årtier kæmpet med at få unge ombord – og ser man udelukkende på det økonomiske, kommer langt størstedelen af alle donationer fra den ældre generation. Selvom Israelsmissionen længe har haft et blomstrende ungdomsarbejde med mange kræfter, oplever Kent alligevel at det i stigende grad bliver sværere at nå ud til de unge:

”Jeg tror vi befinder os i et svært tidspunkt i historien. Jødemission er ikke et populært emne – mission i det hele taget er ikke et populært emne. Det bliver sværere og sværere at engagere unge.”

Det skaber frustrationer hos mange, men for Kent er det også en mulighed for at tænke nyt. Han har ikke alle svarene, men en vigtig pointe for ham er at lade de unge gøre sig deres egne erfaringer:

”Hvis vi tror at de unge helt af sig selv, vil overtage den brand og den kærlighed vi har til et særligt arbejde så tager vi fejl. Næste generation har brug for at erfare hvorfor de skal eller bør noget. Enhver ny generation skal finde sin egen vej i verden.”

I stedet for at udstikke den præcise vej for næste generation skal vi i stedet fokusere på at få givet missions-hjertet videre:

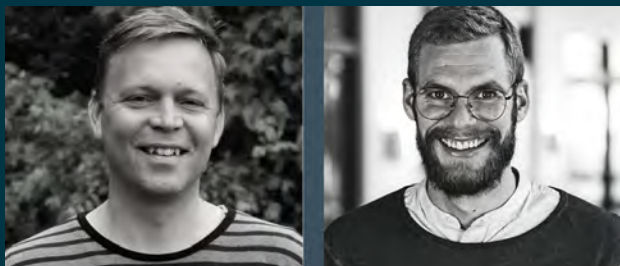
”Kan vi være med til at mennesker kommer til at elske Guds mission? Det er det, det handler om,” forklarer Bodil og tilføjer: ”Det er branden til mission vi skal give videre.”

Vi i Israelsmissionen vil gerne sige tak til Israelsmissionens Unge for 25 års fællesskab og læring. Vi håber at vi, i de næste mange år, sammen kan fortsætte med at skabe rum hvori mennesker kan være en del af Guds mission.

Kandidater til landsstyret

Både Jakob Wilms Niensens og Jeppe Ladegaards perioder i landsstyret udløber i 2021. Jakob er valgt af årsmødet og vil gerne tage en periode mere. Da der ingen modkandidater har været, er Jakob valgt til landsstyret igen. Jeppe er udpeget af landsstyret efter indstilling fra Israelsmissionens Unge. Jeppe har også valgt at takke ja til en periode mere.

Vi lægger både Jakob, Jeppe og resten af landsstyret over til jer venner af Israelsmissionen i håb om at I vil være med til at bede for dem.

Nyt telefonnummer

Vi har fået nyt telefonnummer på sekretariatet, og skal du i kontakt med os, skal du derfor ringe på: 7190 1885.

Velkommen til ONLINE årsmøde d. 22. april

Velkommen til Israelsmissionens ONLINE årsmøde d. 22. april fra 19-21!

Vi havde håbet på at se jer alle fysisk, men når nu det ikke kan lade sig gøre, glæder vi os over at internettet er en løsning. Der vil stadig være spændende og inspirerende beretninger fra arbejdet og David Serner vil fortælle om sin nye bog "Fakta og Myter om den Messianske Bevægelse i Israel".

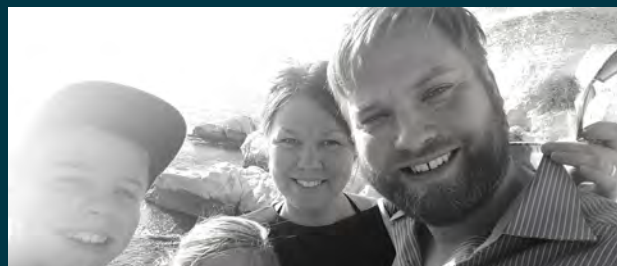
Vi håber meget på at se netop dig!

Tilmelding: kontor@israel.dk

Nye kontrakter

Elisabeth og David Serner, som er præstepar ved Den Danske Kirke i Jerusalem, har takket ja til en forlængelse på tre år af deres kontrakter. Deres ansættelser løber nu frem til sommeren 2024. I forbindelse med forlængelsen udtaler generalsekretær Arne Pedersen: "Jeg er rigtig glad for at Elisabeth og David har takket ja til en treårig forlængelse af deres kontrakter. De har stor erfaring i arbejdet allerede, og de gør det godt! Så jeg ser frem til at have dem som kolleger nogle år endnu." Elisabeth og David rejste til Jerusalem i 2014.

DIT, MIT OG VORES GUUUUULD

Jo meere vi er sammen, er sammeen. Vi EEEELSKER at lave skole! Simpelthen. Fuld ild, guuuuld og gejst. For vi brænder helt ærligt for at lave skole. Sammen! #jatakder

Også derfor ...
#dufårguldmedhjem

tjek
djurslands.dk

#SPREDDVINGERNE

Kom og mærk de gode vibes på Frøstruphøve. I det personlige møde lærer du os bedst at kende. Skriv dit barn op til de bedste år nu - for hos os er indmeldelse gratis.

Læs mere på frostruphøve.dk

OPLEV ET FÆLLESSKAB, HVOR DU KAN BLIVE TIL DEN, DU ER SKABT TIL AT VÆRE

Frøstruphøve Efterskole
Frøstrupvej 140
6830 Nørre Nebel
T: 75 28 21 88

Frøstruphøve Efterskole
- en skole med budskab

 facebook.com/frostruphøve

GUIDE TIL KIRKEÅRETS TEKSTER OG FESTER

FLEMMING BAATZ KRISTENSEN
På pilgrimsrejse i kirkeåret I og II
Lohse | 416-536 sider | 299,95 kr./bog

Oplagt læsning for enhver, der gerne vil forberede sig til den kommende søndags gudstjeneste og spores ind på de temaer og bibelttekster, som knytter sig til dagen.

»Han formidler det vidende, veloplagt og engageret.«
STEEN SKOVSGAARD, BISKOP EMERITUS,
PHD-STUDERENDE

 Forlagsgruppen Lohse | 7593 4455 | lohse.dk

ET SPADESTIK DYBERE I BIBELENS VERDEN

BIBELSKARKEOLOGI.DK

"Pludselig handlede det ikke om at Gud skulle passe ind i min fortælling – men om at jeg fik lov til at være en del af *Guds* fortælling."

Emily Emanuel, Jesus-troende jøde